

DASEIN

ОВАЈ ОРФЕЈ

Пролеће без ходајућих зидова, пут неистражен
ничијом зеницом, смоква недотакнута жељом,
а ја је дотичем као први пут,
где ћу сести да започнем песму.
Оно тама је где сам ти пустио руку, оно тама је
где су богови сред сладострасне мржње улили
другу смрт у твоју глину, а прву у моје клијало срце
кò бршљан у каолину, оно тама је вишег ума,
а ја сам далеко од тога да рађам мисли,
и обоје смо остали жртве које понор лако домисли,
песма за мртве, песма за љубавнике, песма
за моју мртву другост. Пролеће без сваке зиданице
после тебе створене, да буде жена. Пут ван сваке границе
која је осећајем кривице отворена. Смоква у памћењу
мита, смоква сред мојих груди, у плоду о твом уху,
а ја га дотичем у сећању као први пут,
где ћу сести да започнем песму?
Оно жилице су моје крви што сам ти спустио око врата,
оно нити су за ову лиру и не траже оправдања на гозби,
и певам душу да поново улети у ову глину, тражим
твоју другу смрт да се преобрази песма за мртве
у мелодију космоса, безвременог кружења планета,
певам да се вратимо из оног света пре екрана,
глобалне електронске мреже, и из оног што нас митом веже,
у први живот и прву љубав, песма за моје узалудне слике.
Пролеће после свих ратова,
сваког веровања,
сваке филозофије.
Пут преда мнош, саздан од прашине и ентропије.
Смоква у сржи отрована и језику туђа, смоква у твојим
далеким очима сени, где ли почивамо, још неопевани,

још недоречени? А ја речи дотичем као први пут,
где ћу сести да оплачем песму?
Оно је моја глина на сваком гробљу, бедем руине,
прашина за твоје стаклене сатове, оно је наша игра
у ветру времена. Што је нама одузето негде је
сред слемена свило гнездо и положило твоја семена
у туђе тле и моје сузе у темељ варљиве среће.
Наше слике неко други фотографише, и наша прича
ван ове песме више не постоји. Понор ми и даље
цигле и судбину кроји, кроз смех са екрана.
А ја се још једва твог скута дотичем у додиру,
и све што имам јесте осећај свиле и облака.
Где ћу сести да заспим у песми.

ТРИ РИТОРНЕЛЕ

(Пре)трајање

Спекулишем – тело креира зидове
собе памте нечије одсуство
плафон одмерава удаљеност од земље
и смеје се испруженим длановима
као да их је родио.
Просторије ме не уче да се усправљам
искривљење кичме није смрт
већ испитивање нагона за остајањем.
Та битка испод зидова
као једина сигурност ако дође до оног сутра
урла под даскама и свлачи ме
у доњи део тела од земље.
Не личим ли ти, претпостављам,
на окаљаног Орфеја који не зна куда се
упутио када се коначно отворила пукотина
који хода на ивици разума
који ропће и дува у прсте
који избија из цигала сваког јутра
окреће се у свим правцима света
и леже покрај избезумљене сном?
Тела креирају зидове

родићеш ми прсте до таванице
љуљаћеш ми рам одсутне љубави
годинама нећемо певати никоме
ако дође до оног сутра
окачићемо све делиће прошлости
испод кревета
и заспати, безумни, испод земље.

Рођење

Знам – блато и небо, мајка и отац
легло постелице и легло животињства
пут је кроз зидове, из потпорног понора
над којим је опна, увек крвава,
од љуски и минерала, „од сна“ чујем,
ка средишту вира који усисава без остатка
кости и жеље, љубав и месо
То није смрт, тело надграђује тело
зидај ме зидај, већ ти је време оцртало
сребрне нити, земљо свих органа,
зидај ме зидај, задој ме жилицама свих илузија
положи ме у љуштуру под лампом
у циглу своје будуће суштине,
засмеј ме засмеј, грубо, безвремени Градитељу
заспи ми уста камењем,
удари темељ међу вилице, и сланом водом
налиј клицу твоје савршене тврђаве
прве међу многима које постају да остану
Кости и жеље, тело надграђује тело
у мрачном ходнику окренућу се једном
то није живот, окаменићете ме
у понору, ка светлости
излетеће камен и неће бити темељац
биће плод зидова и оруђе за разбијање стакла,
неком ћу разбити главу, али нећу у тај зид
и окренућу се други пут
јер сам материјал и већ могу да бирам
у чију ћу камену кућу лећи
а знам, само сте хтели љубав, и месо.

Љубави

Осећам – љубав на кори моје цигле
пукотина је каблова у зиду, и тражи дух у блату
и добија празан поглед, и тражи орган и добија
пулс у темељу, вибрације удараца чекића и слику.
Састави ме облицима сенки тела
не заклањај немогућност фотографијом
то није наша породица
тело удара у зид и само постаје земља
без живота у камену, само шапутање
хладноћи моје белине, варницама инсталација
не изговарај, пиши у мени, клин по клин
љубав буши зидове, уписује импулсе
сенка бежи од сунца и заљубљује се у малтер
стани поред мене и искључи блиц, нањушићеш
дим и ватру, сагоревање у пукотини
пулс у темељу, телом удараш у зид
и разумеш шта је љубав на кори своје цигле
окрећем се трећи пут да те загрлим
то није наша породица, само пуцкетање
варљивости сенке, исцепана фотографија
пиши у мени, ударац по ударац, осећам,
али то ће остати само шапутање
угасићеш ме ћутањем и нестаће сенке
нећеш више бежати од сунца,
нећу се више окретати, љубав буши зидове,
из мене истиче прашина, пулс ударања
тело о тело, не изговарај, нестају сенке,
али нисам зид са празним погледом
моје варнице производе органе
и време електризира у цигли
нема воде која ће зауставити
ватру.